

ASTRUL NIMĂNUI

COPERTA ȘI REDACTAREA

ADRIAN COURIG

EDITURA INSTITUTULUI DE PSIHOLOGIE ȘI PSIHOTERAPIE ADLERIANĂ

_____ **Coman Şova**

ASTRUL NIMĂNUI

editura IPPA
BUCUREŞTI, 2013

Coman Şova
ASTRUL NIMĂNUI
Editura Eminescu, Bucureşti, 1970

© Coman Şova

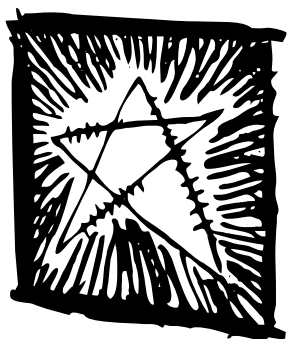
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ŞOVA, COMAN
Astrul nimănui / Coman Şova. – Bucureşti :
Editura IPPA, 2013

ISBN 978-606-92430-5-3
821.135.1-1

Editura Institutului de Psihologie şi Psihoterapie
Adleriană

www.ippa-hhm.ro
editura@fastmail.net

RĂTĂCIRE

Veghez printre cuvinte rătăcit,
cu brațele-alungite în rece alb de lună,
păianjen de lumină în marmură-adormit,
când drumurile-s sparte de zgomote și tună.

Se soarbe-n sine râsul nefiresc,
nu văd în jur de-ntunecate fețe –
și umerii și mâna și ochii mă uimesc –
vin păsări mari cu ciocul să mă-nghețe.

CUMPĂNA NOPTII

Sunt oprit din lucru, mi-e silă de fraze,
noptile din palmă mor printre hârtii,
mi-e sângele mai vârstnic de extaze
şi privirea stoarsă de privelişti gri.

Doamne, dă-mi putere să fiu mut lângă femeie,
dă-mi în suflet câmpuri să alerg haihui,
fă din vagi înfrângeri zmeie pe-alizee,
dă-mi răbdarea lungă a lui nimănu.

EU ŞTIU O UMBRĂ

Mă smulg din carne și din rădăcini,
să mă deștram prin glas în vânt –
și sunt ușor de-atâtea vini,
și necuprins de doliu și cuvânt.

Mi-e vorba măsurată părăsind femeia,
un fluier fără cântec, noapte oarbă,
eu știu o umbră-n brazi și la aceea
o să mă-ntorc, în cetină și iarbă.

O MÂNĂ DE ETERN

Fă-mă, Doamne, praf în putrede raze,
ciungă pasăre-n văzduh,
vină ocrotită-n duh,
întunecă-mi ochii în negre extaze.

Culcă-mă-n răşina pinilor,
decapitează-mi muzici în auz,
dă-mă în paza unui sfânt confuz
să-mi caute ruga în albul caninilor.

Fă-mă piatră adormită-n veac,
timpul hulpav lasă-mi-l pe stern,
vreau căpătâi o mână de etern
şi veghea pădurilor – leac.

ZI DE PLOAIE

În mine-i un ecou al cerului flămând –
o inimă sculptată de fulgere cândva,
umbră cu ochi orb și sânge blând,
un călăreț rostogolit de tunete din şa.

Plescăie clipa ca un ciocan în puls,
cad săniile negre în abis de var,
cerul e un uger de ploaie nemuls –
clopotele-n paltini bat arar...

TIMP ASTENIC

Mă rog de sânge să mă poarte până la urmă,
cu cenuşa în părul ţipat între pini –
să treacă în bocet a copitelor turmă.
Vai, tâmpla mi-i ţinta falselor vini.

Sunt iarba tristă a vorbelor nespuse,
vegbind în muţenii cu dangăt de tuci,
de-a valma mâhnite cad vârstele-apuse,
cad dogmele negre năuce din cruci.

Sunt ţintuit pe-un fir de praf amar
şi ros de spaţiu-n goană, subţiat,
protestele zvâcnesc pe frunţile de var
în pulsul unui timp astenizat.

RUGA FIERARULUI

Doamne, dă-mi un ochi de soare
să torc fir de bronz pentru greblat,
dă-mi din lăstărişul forţei Tale
râvnă-n meşteşugul ce mi-ai dat.

Fă din fier să crească bogăţii,
ţărna să se facă portocale –
şi să coacem roada sântelor-mării
la zeiţe tinere în poale.

Doamne, dă-mi şi rodii, pâine caldă, vin,
strigătul copiilor ce-aşteaptă
să se işte-n aer de pe şoldul plin,
ca să-mi ducă sângele în faptă.

ELEGIE

Sunt pleoapele grele de-a umbrelor silă
şi carnea amară de sens interzis –
de zgomot, de fum, de carbon, de argilă,
de feţe pictate în griuri, închis.

Şi doare auzul de vorbe-implântate
ca faruri în noaptea de glod cântător –
şi pierе lumina-n perdele lăsate,
şi vorbele spuse vreodată mă dor.

RUGĂ

Dă-mă jos din prag de iarnă în copil,
dă-mă din octombrie în april,
dă-mă din zăbavă în febril,
fă-mă, Doamne, pentru-o noapte Will.

Dă-mi putere pân-la capăt, dă-mi,
dă-mi iubire și copii mai dă-mi,
cât exist nu mă opri la vămi –
dă-mi putere pân-la capăt, dă-mi.

JOC DE AER

Mor iedere în aer şi-n moartea lor te simt,
cum vii şi tot vii şi te-nchizi în priviri
şi cum sapi în albastru cu rugă de argint
şi rămâi lângă mine şi rămân şi te miri.

Şi te frângi, eşti pe cruce, şi aştepti, şi aştepti,
cad păduri între noi sub un cer foarte trist,
şi sfârşesti în tăceri, şi sfârşesc în îngheţ,
şi-amândoi ne-adunăm în lumina lui Crist.

Dar de-ai fi, uite aici, fără gând
şi de-ţi cer să mai fii, să tot fii,
poate eşti şi vei fi până când
tu şi eu vom pleca în copii.

GRI

E-atâta gri în vorbă și port atâta gri –
prietenii gri veghează pe alți prietenii gri,
nesomnuri gri în sânge brăzdează urme gri...

Citesc aceeași carte cu glas de ceară gri,
cad păsări amețite înfrânte de țării,
e-o slujbă ne-nteruptă cu-obositorul gri...

Un zgomot gri se-așază pe-acoperișuri gri,
în anotimpul leneș al unor nașteri gri,
e geamul gri și ușa și umbrele sunt gri...

Atâta dor de iarbă cu gri în ochi eman
că-mi vine să las totul de gri și pentru gri
și să mă duc în ceață, la fratele-mi cuman.

STARE DE TÂRZIU

Doamne, adu-mi calul cel plecat în nori,
ia-l de frâu și vino să-mi ascuți un gând:
eu m-am tot născut de-atâtea ori –
adu-mi calul, Doamne, calul alb și blând.

Mă grăbesc, Părinte, vreau să plec cu el
într-o lume mare, cu tăcerea-n geamuri,
să crească înserarea lină pe-un inel,
dintr-o coapsă crudă oglindită-n hamuri.

Adu-mi calul, Doamne, cel tăcut ca piatra –
l-am mânat să pască nourii în april –
vreau să-alerg pe coama-i cu tăcerea toată,
nu mai vreau, Părinte, să mă-ntorc copil.

O PĂRERE

Cresc vorbele în fiecare por,
somnul nopții e un act prea lung –
coapse nedorite de femei mă dor,
dor mâinile cu care le ajung.

Pasărea cade albastră scânteie,
brațul adoarme lipsit de putere,
hai, du-te și uită și iartă, femeie,
eu însumi mă simt o părere.

CUIB DE SILEX

Am să leg de-o şoaptă luna,
s-o aduc încioace calmă,
să fac boltă sub un crater
stins în palida ei palmă

şi s-ascult în joi tăcerea,
ocrotit să fiu de Domnul,
să sculpez cerdac în silex
cu un trup uşor ca somnul.

Şi-mbătat de necunoaşteri,
când vin muzici din pustii,
să foşnească-n sânge naşteri
de copii cu părul gri.

ZGOMOT

E zgomot mult pe lume,
e mult zgomot –
poetii-s stingheriți de zgomot.
Le vine zgomot nepoftit în umbră,
decapitând imagini,
zgomot hoț ce intră pe fereastră
și calcă greu, târâș pe melodii,
țopăie pe timpane, pe nervi, pe lacrimă,
zgomot de praf, de fiare, de harță, de pâură,
de fum, de țipăt, de zăvor, de vomă, –
zgomote, zgomote, zgomote,
cuiete, spinii și lemnul
pe care zace liniștea
cu palmele zdrobite.

VISEZ UN LOC

Visez un loc de pace, cu animale blânde
şi pini stufoşi cu ace argintii,
cu cerul sfânt ca miercurea-n amurg
şi stâncile de psalm pustii.
Să curgă apă lină pe prund de ceară moale,
vreau păsări răguşite mirate de adânc,
să simt în sânge zborul de răcoare
şi-o lună poposită în vizuini, pe-aproape,
să fete fără ţipăt pui de tăcere gri
şi stelele să curgă cu foc de curcubeie,
când eu, fugit de zgomot, de femeie,
căzut în gura nopţii în genunchi,
plecat din bunăstare, înăclăit de vorbe,
turtit de sfat, de prieteni, îngreţoşat mereu,

scăpat de cumiņenii, de praful de cărbune,
ieşit din zaţul vârstei şi-al străzilor tehui,
mă contopesc cu iarba şi, fără rugăciune,
las umerii să crească pe astrul nimănui.

MOMENT

Aleargă păstrăvi singuri în sânge brumăriu,
spre soarele grăbit să se închege –
şi întetitul chef, al valurilor pliu,
smolit de noaptea ielelor se drege.

Cad mere ionatane la adieri prelinse –
şi pruncii grei de zile se nasc sub ceruri grave
de-octombrie ce-şi poartă belşugurile ninse
pe lutul care sună a ropot de potcoave.

Bărbaţii-aduc pe umeri de roade sacii plini
şi stăm pe ei ca-n tronurile dace –
din sfintele memorii îmi iau pios lumini,
neglăsuite vorbe şi le întorn încoace.

NESOMNUL

Odaia se măreşte ca o disperare,
aerul se dilată în somnu-mi,
îngerii fug cenuşii.
Sunt singur.
Spaţiul răsuflă enorm,
se rostogoleşte spre mine un crater de lună,
pământul sub laba păroasă mă ține, –
mă iartă, mamă, mă iartă iubito,
părul a spaimă țipă în sus,
gura de frică geme strivită,
spaţiul cu carii râde apus.
E un coşmar, zic,
e o toană a nopții în hârjoană și plâns,

e o grimasă a vremii ce-şi încruntă sprânceana
la copiii astenici –
e aerul fad, e ora târzie
şi somnul zbârcit de oboseală
sare-n piciorul schilod.
Îmi aud respiraţia,
aud priviri scuipate peste tot,
şi iată pasul, şi iată căderea, şi iată zgomotul,
prăbuşindu-se toate
în golul căscat între mine şi altceva.
Şi somnul nu există
şi carnea nu există,
sunt aer tot
şi tot sunt un coşmar
ce încă n-a trecut.

LEHAMITE

Nu rabdă firea vorbe în doi peri –
insinuări și punere la punct,
intrigi mincinoase prelinse pe clanțele de uși,
râgâitul pârei, tusea ce se poticnește inventând,
nici gestul proțăpît ce șterge fapte,
și nici bolboroseala laudei ce sună
ca tinicheaua aruncată pe cristal.

Nu rabdă firea, nu!

Și mor lumini în ea,
mijind sub spuze îmbolnăvite și-ncet
se face a praf și a lehamite,
în colțuri anonime
se pierde-n rostogolul sângelui mâhnit.

PE INIMĂ A NINS

Voi, copiii mei, ucideți
carnea ce v-a părăsit
și în adormire seacă,
întinându-vă, v-a-mpins;
rătăciți-vă de mine,
mă-ngropați în antracit,
fără remușcări;
sunt altul
și pe inimă a nins.

TESTAMENTUL UNUI TÂNĂR

Vă las trupul mâhnit
de prea multe oprelişti,
vă las ochii plânşi de neîmplinire,
vă las braţele fără îmbrăţişări,
vă las tâmpla arsă de învinuire,
vă las sângele meu orbit –
peste îngăduinţă,
vă las mâna sfântă care m-a-nchinat,
nu mai vreau nimic.
S-a înserat.

NOAPTE

Se-ntunecă răcoarea-n pinii blânzi,
peste frunte greu se lasă grila,
să invocăm cu zgomot jilave izbânzi,
când se credea în bine cu de-a sila.

Cad lespezi ude peste ochi senini
şi tâmpla moale pleacă în otravă,
albesc de griji cu neştiute vini,
cad ploi târzii pe țarina bolnavă.

IMN

Ce sfinte mâini, ce brize, ce cânturi, ce ninsori
au modelat curburile fecioarei
cu strigăte și flaute ce cheamă
țărâna lui Adam,
din care-a fost culeasă?
Femeie răstignită pe nașterile toate,
primește-ngenuncherea grea a bărbaților
pe care i-ai și născut,
iartă-le asprimile și împotrivirile,
iartă-le-ngâmfarea și iluziile puterii,
sunt muritori,
frumoasă doamnă-a lumii noastre de copii.

NOAPTEA BEA ÎNGERI

Mi-i palma oprită din gestul rotund,
pe trupul iubit cu chin nepermis –
din pupile, lumina pâlpâie scund,
şoapta-nclăştată se zbate închis.

Gura de rugă-i oprită să tacă,
genunchiu-nţepenit şi fulgerat –
braţele-amorţite-n cumpăna lui dacă
şi blânda meu protest îmbălsămat.

Să vină şi clipa, se clatină steaua
şi crucea de-acasă făcută de mama,
rămână pustie de umbră perdeaua –
vai, noaptea bea vise cu îngeri de-a valma.

LA MANTINELĂ

Mă văd pe gheaţa-ntinsă cu-alunecuş oval
şi-n joaca mea de vineri pe nichele cobor,
cristalizat în friguri, într-un galop de cal,
şi adormind cu ceafa pe-o margine de nor.

Ochi cenuşii-albaştri m-aruncă în amurg,
când aerul în brume se lasă-n muzici mari,
în jur cordoane aspre, neclare trupuri curg,
nechează luciul rece în răs de armăsari.

Țarcu-i strâmt, și fete, femei neîncepute,
sub pas alunecos se dau în vânt și cad –
trec serile prin geruri de taină pricepute
și ninge blăni roșcate pe lavițe de brad.

CU PALMELE DE VAR

Despică-ți cale-ngustă prin luturi și căderi,
pe crusta cenușie din somnurile sparte,
adaugă alinare pe tâmpla mea: un ieri,
un vesel azi, un mâine și-un departe.

Cu brațe însorite aplecă-te spre mine –
ocean cărunt, târziu, fără hotar –
pe valuri înnoptate de toamne te voi ține
deasupra, neatinsă, cu palmele de var.

EFEMERIDĂ

Mi-e greu, femeie, albastru-i încruntat,
tavanu-i pietruit cu nenoroc
şi somnul ţipă în sânge-njunghiat
şi-aud prohod în fluiere de soc.

Ochii-mi ard pe albastrele ruguri,
m-apropii, sunt sfios, m-apropii;
cresc, pe crengi uscate, muguri –
şi ţipă onomatopeic tropii.

Nu mă mai primesc biserici
să ard cu ruga mea icoane, –
iar în amvon smeriţii clerici
doboară sfinţi în predici vane.

Ia-mi floarea galbenă din mână,
ia-mi glodul din orbite și
îngheață-n aer rece până
îți trece dragostea de-o zi.

DEPARTE, UNDEVA

Era un nor albastru în privirea ta
şi-o noapte grea de-albastru-n jur.
Crengi albastre îngheţau sub astru
în frigul unui timp obscur.
Apoi, tu ai plecat departe, undeva
şi te-ai pierdut în ceţuri şi-n albastru.

NOMENCLATURĂ

Se surpă miezul zilei în ierni fără zăpadă,
ies mugurii devreme ca un imens avort,
mustesc noroaie grele în geruri de paradă
pe răsuflarea-nceată a timpului răscopt.

Văd pustiită valea codrului iubit
şi irosită-averea câmpului fierbinte;
mi se albeşte tâmpla de gândul nerostit
şi dragostea, cea veche, de adevăr, ne minte.

ÎN RING

Materie furioasă cu oasele albite,
tuse înăbuşită-n fum de putregai,
miros de subsuoară în bicepşi de jivină
şi aer dens în râsul satisfăcut de cai.

Sub ochi o oboseală – trăsură fără roţi
târâtă de câini ciungi cu hămăit uscat
în iarna gloduroasă cu fulgii de noroi
şi zbor de plumb căzut din cerul mat.

ORE FRÂNTE

Mânzul zburător şi-a rupt aripa
trăgând o sferă argintie
de care-l priponisem cu lanţul trudei mele;
şi iată-l, se apropie,
coama-i arde de fantasme,
bate cu copita în somnul meu –
nu mă trezesc,
sunt pe muchea nopţii, aşteaptă –
nu mă trezesc,
copitele joacă pe somnul meu greu –
nu mă trezesc,
tropotul coboară în mine
şi nu mă trezesc.

Fuge mânzul argintiu în ceaţă,
se mistuie...

Şi, Doamne, mă trezesc.

Dar timpul mi-e nisip
spălat de valuri.

TOMURI

Simt ultima naștere
și izul de lucernă
din proaspăta saltea,
știi țipătul de ușurare al mamei
și fruntea grea strivită de lumină
și frica de-a sorbi din aer,
știi țipătul ce m-a trezit,
protest târziu al neființei.
Știi râsul alb care-a rămas
din anii fragezi de acum un veac.
Știi șapte trepte coborâte
de omul sfărâmat la-ncheieturi.

Şi-acum se zbate undeva în umăr
o pasăre în veşnic asfinţit.

Nicio iubire s-o regret nu ştiu.

Sunt tomuri grele de-amintiri
pe talpa sângelui ce-aleargă.

CÂND „A NU FI”

Iubite prinţ, a dispărut Horaţiu, da, a dispărut.
Sunt mult mai trist şi-ngândurat şi, vezi,
cu firea mea de om tăcut,
trebuie să ţip, să cer, să demonstrez.

Prinţ, suntem în zodia celor doi gropari,
buzele lui Yorick s-au veştejit protestând,
se bea din mustul unei crime mari
şi se aşează zaţul neliniştii în gând.

Hârleţele sapă în cântec de tobe şi salve,
se hămăie de pretutindenii aiurit,
au pierit măscăricii cu tâmplele albe
şi Fortinbras prin frig s-a rătăcit.

Mă plimb prin ceaţa ta şi spectrul vine
spărgând cu tâmpla somnul unui astru,
iar degetul întins spre rănilor din mine
arată vinovaţii şi cheagul din dezastru.

E-un timp bolnav, ah, prinţe, de-ai fi mai lângă azi,
prin ceaţă şi insulte să suspini „a fi”
când „a nu fi” – degeaba, prinţe, arzi –
e-un joc enorm cu-otrăvuri gri.

DUPĂ APOCALIPSA

Când am plecat de-acolo,
acum o mie de vieți,
mi-am lăsat casa cenușă,
grădina cu pomi măcinați
și masa din blocuri de cuarț,
unde stăteam cu părinții
zile în șir,
fiindcă eram ușori și ne vorbeam tăcând –
și câte mai știam atunci
când aveam aripi de silex.
Dar a venit un frig cu fața gri,
care a lins iarba
și-au dispărut mioarele și caii
și păsările s-au mistuit în frig

şi a crescut lumina lângă noapte
până când, tremurând dinăuntru,
Luna a-mpietrit de tot.
Cât gri a coborât din ochii mei,
cât gri s-a aşternut.
Mi-am îngropat părinţii şi femeia
într-un crater gri,
mi-am coborât privirea grea de gri
şi, de pe-o stâncă gri,
m-am aruncat cu aripi gri
în apele Pământului.

ÎNEL DE ARGILĂ

Iubită aleasă din vârste pierdute
îndreaptă-ți spre mine un braț, o tăcere;
mai știi c-am purtat într-o vreme uitată,
inel de argilă sfințit în durere?

Sub stelele bete de friguri și triste,
ochii albaștri c-un cearcăn de seri
veghează și-acuma în noapte pe discuri,
întunecă-i tu, într-un ieri.

DOAMNA GRI

Pe undeva, în umbră, pluteşte doamna gri,
mi-i mâna vinovată de voalurile gri,
de păru-i gri, de geana, de sângele ei gri,
de-o aţipire scurtă pe-o crudă blană gri.

Port semnul vag pe umăr al dinţilor ei gri,
ajuns-a chinu-n unghii cu-ntârziere gri,
mi-s vorbele amare de silă şi sălcii;
pe undeva în umbră pluteşte doamna gri.

Când îşi coboară-n taină ascunse forţe gri
şi creşte-o noapte, mare, din respiraţii gri,
copacu-i gri, şi iarba, inelele sunt gri;
pe undeva, în umbră, pluteşte doamna gri.

Presimt un gri perpetuu şi-o oboseală gri,
când naşterea e-nvinsă de un forceps foarte gri,
aprind întreg altarul pentru-o greşală gri;
pe undeva, în umbră, pluteşte doamna gri.

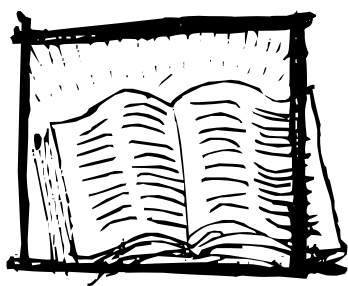
O tâmplă gri reţine un vis cu faţa gri,
e vârsta gri când păsări de noapte cântă gri,
seci ţipete de spaimă cu prevestire gri;
pe undeva, în umbră, pluteşte doamna gri.

E vremea nerăvniată când totul este gri,
un geniu gri veghează să fie totul gri,
cad mângâieri de gheaţă pe nişte lacrimi gri;
de undeva, din umbră, pluteşte doamna gri.

OEDIP

Sunt blestemat doar trupul să-ți privesc...
Pun mâna-n păr ca-n foc mistuitor,
mi-acopăr ochiul stâng să nu râvnesc
și-l simt pe celălalt dogoritor.

Cu mâini de lut mi-am frânt îmbrățișarea,
strivindu-mi ochii blestemați de soartă.
Să vină neființa odată cu-nserarea
și peste duh să cadă a fulgerului poartă.

CUPRINS

	<u>7</u>
RĂTĂCIRE	
	<u>8</u>
CUMPĂNA NOPTII	
	<u>9</u>
EU ȘTIU O UMBRĂ	
	<u>10</u>
O MÂNĂ DE ETERN	
	<u>11</u>
ZI DE PLOAIE	
	<u>12</u>
TIMP ASTENIC	
	<u>13</u>
RUGA FIERARULUI	
	<u>14</u>
ELEGIE	
	<u>15</u>
RUGĂ	
	<u>16</u>
JOC DE AER	
	<u>17</u>
GRI	

18

STARE DE TÂRZIU

19

O PĂRERE

20

CUIB DE SILEX

21

ZGOMOT

22

VISEZ UN LOC

24

MOMENT

25

NESOMNUL

27

LEHAMITE

28

PE INIMĂ A NINS

29

TESTAMENTUL UNUI TÂNĂR

30

NOAPTE

31

ÎMN

32

NOAPTEA BEA ÎNGERI

33

LA MANTINELĂ

34
CU PALMELE DE VAR

35
EFEMERIDĂ

37
DEPARTE, UNDEVA

38
NOMENCLATURĂ

39
ÎN RING

40
ORE FRÂNTE

42
TOMURI

44
CÂND „A NU FI”

46
DUPĂ APOCALIPSĂ

48
INEL DE ARGILĂ

49
DOAMNA GRI

51
OEDIP